

LA VEU DE CALONGE

PERIÒDIC INDEPENDENT

SUBSCRIPCIÓ ANYAL:

CALONGE 2'40

FORA 3'50

EXTRANGER. 5.—

PROTECTORS. 5.—

Dels articles son responsables llurs autors. No es retornen els originals

Redacció i Administració:
Plaça República, 12, 1.er-Tel. 6

Número solt: 20 cèntims
Anuncis a preus convencionals

Director:
JOSEP MARGARIT

Atalaia

PANORAMA

Darrers dies de juliol de 1914. A Sarajevo un estudiant servi assassina als Arxiducs d'Austria, hereus de la Corona dels Habsbourgs. Una extremitud de terror invadeix a Europa per les conseqüències fatals que indubtablement ha de portar. Així mateix va estendre-se al món i les Cancalleries entaulen negociacions apremiants fent vibrar a la diplomàcia de soca a arrel.

El poderiu de l'esquadra Alemanya havia augmentat de manera alarmant i feia ombra a la poderosa Abió, i la França... temença, per llurs exèrcits ben armats i disciplinats.

Hi havia a Europa dues aliances: La doble França-Rússia, i la triple d'Itàlia amb Austria i Hungria i Alemanya. A demés una «Entente cordiale» amb Anglaterra.

Primers dies d'Agost de 1914. Es viuen hores d'angunia tràgica. La premsa reflexa el terror creixent. Comencen les movilitzacions... L'autòcrata austriac de caràcter absolut i de la carn sense òssos, envia l'ultimatum a Servia. Queden dibuixats dos bandos encara que si be no amb tota claretat. Itàlia i els Estats Units d'Amèrica es reserven, així com algunes altres nacions que més tard hi entraren per llurs conveniències. Es sensible dir-ho.

Rússia s'aixeca amenaçadora i guarda l'esquena a Servia que no es deixa atropellar. Sembla que davant un perill tan formidable hi hagi alguna vacil·lació. Però els interessos creats hi intervenen i sense més, es llença Alemanya a través de l'indefensa Bèlgica, atropellant-la, qui resisteix heròicament fins a sucumbir sota el més fort. Diuen que es portava l'intenció de que el conflicte no dures gaire temps per la magnitud que s'hi preveia.

Per aquells dies el President de la República francesa efectuava un viatge polític per els mars del Nord i quasi la guerra declarada va creuar-se amb l'Esquadra teutona tenint-se la cortesia de fer-se el saludo d'ordenança.

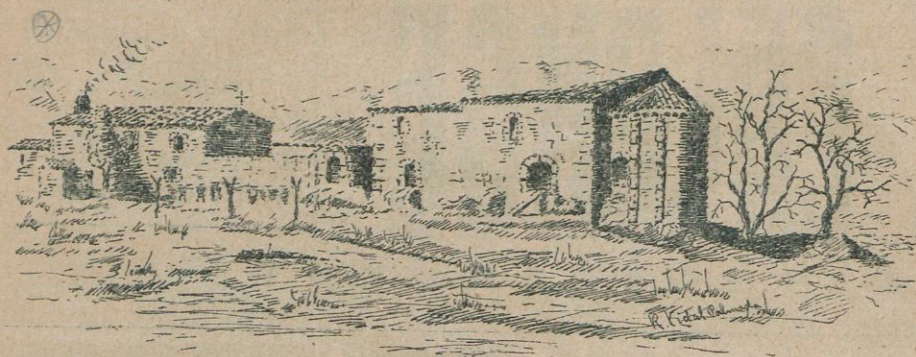
Al intervenir Rússia es savia perfectament que portaria plegat amb ella el compliment del pacte d'aliança amb França. Es reviu la *revanche* alimentada des de 1871. Els francesos recorden l'instemació del Imperi Alemany en el Palau de Versalles. Alemanya durant quaranta anys s'havia anat preparant per a la propera guerra.

Invadida i aniquilada Bèlgica i desaparescudes les fronteres ve el perill de la caiguda de París fi primordial dels exèrcits Alemanys. S'atrinxera aquesta capital per a la resistència i el govern es trasllada a Burdeos en previsió d'aquell perill. El miracle del Marne ho atura i queda transformada la guerra que fins llavors havia estat de moviments en aquella altra de trinxeres i catacumbes, canviant els homes de persones, d'una civilització esplendent i de refinaments rebuscats, en taups o pitjor, per quatre anys seguits amb tots els sufriments i miseries que han estat plasmats per vergonya nostra, en les novel·les i el celuloide. Intervenció subsiguient d'Anglaterra, Itàlia, Japó, Xina, Portugal, Balkans, Turquia, Estats Units... fins l'esgarriosa xifra de dinou o vint pobles que perderen tot sentit d'humanitat i dignificació social puix que no hi ha diferència barallar-se entre dos, o nacions amb altres, puix que critiquem això com a caiguda de la dignitat de la persona i lacra social... Etzetera.

Mentrestant corren els dies i mesos i anys. S'extenen idees noves o es reproduïxen, prenent vida, les que ja existien. Ve la gran tragèdia moscovita, triomf de la diplomàcia dels Centrals, el gran Imperi secular, esdevé angunies minces, permetent que els fronts orientals puguin ésser quelcom descuidats i abocar els milers d'homes i material de destrucció invent del segle, que aquells enquebien, damunt els camps de batalla en la llarguíssima línia de foc que començant en les fronteres holandesses dibuixaven la mort i desolació fins Itàlia, Austria-Hungria, Balcans, i quasi arribaven fins l'altre Continent.

(Continuarà)

FERRAN VIGIA

GIRONA

Coneixem, gairebé, totes les ciutats espanyoles i bona part d'estrangeres, i jo no sé que ho fa, que Girona se m'emporti el cor.

El seu aspecte *vetust*; ses cases velles, afumades, colrades, emprò senyorils; sos carrers empedrats, devallants i tortuosos; sos rius i rieres: el Ter, l'Onyà, el Galligans... sos ponts; sos temples ròncs i centenaris: Sant Pere, Sant Feliu, i la superba i meravellosa Catedral, amb sa gran escalinata, son Angel sense testa al cim del campanar, i sa atrevida arcada imponent... tot això m'encanta i em fa saltar el cor... i ¿perqué no dir-ho? és que soc un admirador de les coses velles.

A Girona hi visquérem molts anys, potser els més alegres de nostra joventut. Allí vàrem estudiar, hi vàrem aprendre; també hi vàrem ballar... Allí hi sentirem bataments amorosos, propis de la joventut, allí hi vàrem cantar cançons corals i també amb l'armònica guitarra. Ajudàrem a fundar centres morals i societats recreatives, prenent-hi part activíssima en tots llurs actes, encara que tinguéssim d'atravessar els ponts amb un pam de neu...

Allí hi vàrem publicar les nostres primeres poesies, i trobar-me ben tost, els braços oberts de tots els caps-de-brot de la lliteratura: el Dr. Admetller, En Botet i Sisó, En Girbal, En Grahit, En Franquet i Serra, En P. de Palol... es a dir, tots els mestres de la intel·lectualitat gironina.

¡Què formosa que ha estat sempre, als meus ulls, la immortal Girona.!

Aquella Devesa! oh, la Devesa, als diumenges a la tarda! amb aquella currúa de gent, en sa major part jovenalla, fadrins i donzelles, la flor de l'alegria i de l'elegància! I aquella Font de Ferro! i aquella La Barcal oh, qué bé s'hi estava! qué agradables m'eran a mi aquells idil·lics paratges, amb tot i ésser abruptes i pedregossos!

I Pedret? i el Pont? també eren, per mi llocs predilectes de Girona i sos voltants. Allí hi anàvem sovint, amb la jovenalla de la nostra amistat, sobre tot quan s'esqueia Festa

Excursions al voltant de Calonge

Capella del Mas del Monjo. Situada en una petita prominència de la vessant N. E. de la serra de Vallbenera, enfront del Castell Barri, i a un quart del Molí Cremat.

Actualment serveix de paissa de la masia adjunta. Es de bon veure l'àbssis romànic. En la part de migjorn s'hi veu l'arc de pedra picada d'un altar que devia haver-hi, ara desaparegut i tapat. Encara s'hi conserva un batent de la vella porta ferrada.

Però el més interessant és una làpida de pedra molt dura, ara migpartida, que diu estava col·locada al sol, formant part de l'enllosat, probablement sobre una sepultura. Per més que la làpida sembla voler indicar que la sepultada en el Monestir de Sant Feliu sia la senyora, hom suposa que és més probable que sia el marit, tractant-se d'un monestir de monjos Benets.

Traduida lliurement del llatí ve a dir; «A primers de Novembre de 1338 morí Geralda de «Llabià, muller que fou del venerable Bn. de Llabià, militar, de La Bisbal, sepul-

tat en el Monestir de St. Feliu de Guixols, la qual deixà un benefici per a un diaca, entre la iglésia de Fanals i el Monestir de Monges de Sta. Maria del Mar de Calonge, sobre alou lliure i franc, mediant tots els rèdits que dita senyora te per franc alou en la parròquia d'Aro; i que dit diaca de Fanals tingui la meitat d'aquests rèdits, i hagi de celebrar setmanalment dues misses en l'altar de la Beata Maria de la Iglésia de Fanals per l'ànima de dita senyora, del seu marit, i del fill seu; i que dites Monges tinguin l'altra meitat de dits rèdits, i hagin de celebrar en la seva iglésia dues misses en l'altar».

L'escriptura d'aquesta làpida és d'un gòtic perfecte i molt ben conservat, fora de les dos darreres ratlles.

Hi ha bellament grabats en relleu tres escuts en la part dreta, que son; un lleó rampant, un castell, i un lleó, i en la esquerra es repeteixen els mateixos motius.

B.

L'espina i la Creu (Cançó)

—Perquè son sempre tan tristes
més cançons em pregunteu?
Perque son cançons que diuen
d'una espina i d'una creu. || bis
D'una espina que clavada
tinc fa temps dins el meu pit
d'una creu que mos fills porten
fa ja segles... dia i nit || bis
Com voleu, doncs, que no siguin
sempre tristes les cançons
que per tots mos fills jo canto
carregats de forts grillons... || bis
Com voleu que així no sigui

veient jo per tot arreu
els meus fills esclaus i pobres
cada un d'ells portant sa creu? || bis

(Chor)

no ploreu, sou santa i màrtir
eixirà el sol bell com l'or
i nosaltres vostra espina
sabrem treure-us-la del cor. || bis

POESIA D'EN ANICET SARDÓ I VILAR

Viena (Austria), 1 - XII - 1934

En Cisco i la Pona

Major o s'hi feien balles. Aleshores encara nosaltres, (ni ningú) no havíem cantat LA SARDANA; (1) i com la nostra dansa no es ballava gaire a Girona, calia aprofitar aquella ocasió, que sols es presentava dues o tres vegades l'any... Qué més? Oh Girona, tu ho saps bé lo que jo hi solia trobar en ton si, i que avui encara enyoro! En ton si jo hi trobava ta castissa i dolça parla, ta franca bonhomia, ta germanadó i noblesa!..

Jo no sé que ho fa, però aquí, a Barcelona, fent rares excepcions, no hi sé trobar senyors, aquí hi ha gent rica, mil·lionaris, però no hi han senyors. A Giròna si que n'hi han de senyors, com també els trobaríem en algunes altres ciutats de nostra Terra. I diguem-ho ara ben alt: el senyoriu no el fan ni els interessos ni les agalles; el fant l'educació, l'amabilitat, la finura de tracte, la proverbial franquesa. Aquest model de senyoriu el trobarem nosaltres a Girona, i encara avui hi verdegem els seus gentils plançons...

Totes aquestes frases de lloança que acabem d'evocar, son eixides del nostre cor, perquè som gironins i estimem tot lo que pertany a nostra bella ciutat, i ho tenim de dir per força; com per força en roser hi té de florir i perfumar la rosa.

I en prova d'aquest encert, ara mateix se ens presenta a la memòria una anècdota, que, per lo oportuna que és, l'anem a explicar sens mancar-hi una paraula.

Tots vosaltres sabeu, lectors amics, que el nostre poema LA VIDA AL CAMP, fou traduït en llengua alemanya pel savi catalanòfil En Joan Fastenrath quan encara no em coneixia ni sabia qui era jo (2). Aquest bon senyor s'enamorà d'un llibre de versos catalans, de flaire camperola i gironina, i el va empeltar a la sàbia llengua d'En Goethe, sense preocupar-se de l'heràldica literària del seu autor.

RAMÓN MASIFERN

(Continuarà)

(1) Nosaltres en aquells temps encara no havíem cantat LA SARDANA, però a Girona escriguerem LA FIRA DE FIGUERES, on ja s'hi encen la primera guspira de la inspiració; i sigui com sigui, fou el cas que, després rebrunyar l'eco del nostre cant, la nostra dansa s'es anat aixamplant, aixamplant, per tot Catalunya, N. del A.)

Arribat l'autobús a l'hora acostumada i complerts els requisits d'arribada, s'entaula la conversa que segueix:

—Mira Cisco, tot el camí he estat pensant el mateix. Avui passaràs de llarg. Avui deixaràs sense notícies al Cisco.

Avui no faràs tart; i mentres tot això pensava, m'he trobat, com per art d'encantament, ja fora de l'autobús i de nassos aquí dintre. Però, el que es avui no faig tart perquè mira —i tot agafant els cistells va per fer mutis cosa que ho atura el Cisco amb les següents paraules. —

—Com: em deixes amb la canya sense peix? Sense cap nova? Apa Pona, sigues complacenta. Tant sols un parell o tres.

—T'en diré tres, però sense comentaris, eh?

—Vingan, sense comentaris.

—La primera.

Tot semblant una mosca morta bon xic prim, bastant altet, un xicot que ulleres porta fa de les seves sovintet. La serietat es el seu lema les Pepetas els seu flac; tivat sempre, dret d'esquena sens pretencions de cap mena per les festes ben mudat.

—Ai, ai, Pona, que el cap ja'm balla.

—Em dit sense comentaris. Va la segona.

Nom de bolet per mal nom porta el que es motiu d'aquestes ratlles. xicot prim, bastant be d'espallles no semblant pas cap mosca morta. Per una Quima es desvetlla i segons hem experimentat, cap obstacle se l'hi ha posat per executar els plans que porta, ja que molt atent ella es mostra prompte ens diran: NOU ESTAT.

—I que'm faràs patir, Pona.

—Amb quin sentit ho dius.

—En cap. Recorda't d'allò dels comentaris. Vinga l'altra.

D'una Quima el casament amb un senyor que es de fora va almenys a noranta al hora tal han dit molt formalment. Com que de tot n'hem esment ja quelcom notat havíem

però del cert també sabíem que a voltes s'ha d'ésser prudent.

—Ja ha madurat aquella de l'altra dia?

—Si, ja està. Ja te l'he dit, home.

—Ah... ja

—Escolta, ja saps que allà al poble ara surt un periòdic?

—Primeres noves. No'n sabia una paraula.

—Doncs si. I que fins ens hi fan sortir a nosaltres.

—Caramba. I quin nom porta.

—La Veu de Calonge.

—I enrahona molt?

—Pts, d'aquella manera. Ja veuràs, és petit encara. Pel que he sapigut, presparen un nombre extraordinari que sortirà el primer dia de Carnestoltes.

—I sur sovint aquest periòdic?

—El segon dissabte de cada mes. Però aquesta vegada l'adelanten uns dies perquè, caigui en aquestes festes.

—Es gaire voluminos?

—Com t'ho diré jo. Ja veuràs, d'alt i ample, no ho és tant com La Vanguardia, però de fulls en té alguns menys. Diuen que quan tindrà l'edat d'aquesta, serà més important encara. Segons tinc entés, aquest extraordinari constarà de cent planes.

—Com dius? No t'equivoques, Pona?

—Ara estic en un dubte. Vetaquí que no recordo del cert si son cent o deu.

—La diferència no es molta, no. Qüestió d'un zero.

—Diu que serà molt interessant. En lo que fa referència a la nostra secció, segons confidències, hi haurà un espetec d'endevinalles que tallarà l'aigua. Això m'ho han dit amb molta reserva, de manera que si ho vols dir als teus amics, pots fer-ho però no'ls digas qui t'ho ha dit.

—Celebro Pona el que m'has dit. Un periòdic al poble, l'enaltix. No hem de mirar si es més o menys ben escrit, el que cal veure, es el que representa. Aquests periòdics locals en forma de tribuna lliure, on donen cabuda a tots els pensaments escrits pels seus fills, tenen, de lloar-se protegir-se, ja que, en particular per la

Secció Infantil *Egipte*

Apel·les Mestres

Hem vist l'anunci de l'obra que acaba d'estrenar-se al teatre Romea de Barcelona: *Una vegada era un Príncep...*

El seu autor és el conegut pintor i poeta que durant moltíssims anys va omplir de dibuixos els setmanaris «La campana de Gracia» i «L'esquella de la Torratxa».

Compte amb més de vuitanta anys, i l'episodi dramàtic «*Una vegada era un Príncep...*» descriu les incidències de l'ex-rei i de la seva família.

Molts dels nostres llegidors ja coneixen aquest autor i dibuixant, altres no estaran tant assabentats de les diferents activitats en les quals ha mostrat gran facilitat d'execució i han estat coronades per l'èxit més exclatant.

No tinguérem notícies del susdit escriptor, fins que ens ocorregué la següent anècdota:

Ja fa uns quants anys vaig trobar en la Biblioteca del meu volgut company X, (per cert d'idees anarquistes), una obreta que em va interessar força, ja abans de llegir-la.

Us semblarà una bogeria haver cercat un llibre en tal lloc donada la petita diferència d'idees que ens separava, per quant el Sr. X. creia i sostenia sempre que «*a bones o per les males havíem d'implantar la nova societat sense llei ni autoritat de*

joventut, està bé que ejerceixi la cultura física, per no però això té de deixar abandonada l'altra cultura de tanta transcendència que la primera.

— Cisco, contra la nostra costum em sembla que et poses serio.

— Totes les coses al seu lloc. Aquest no és broma doncs tractem-lo com es mereix. I ara si no vols fer tart enllesteixta.

— Ai si tens raó, ja m'en distreia. Adeu i fins al Carnestoltes.

— Adeu, Poña.

X.

cap mena» i el meu ideal de perfeccionament social consistia en aconseguir el mateix fi; però partint de l'interior de l'home, millorant-lo tot el possible per la cultura dels sentiments més humanitaris fins aconseguir que cada persona fos un escultor de sí mateix i dels altres homes.

L'esmentada obreta, en la seva portada, deia; «*Margaridó, poema*» i com moltes d'altres del mateix lloc estava per tallar; l'autor era el que encapçala aquest article.

Pensava que l'esmentat llibre tractaria dels capdevaners de l'anarquisme mundial, Kropotkin, Reclus, Urales, Malatesta, Tomàs Moro etc... i quasi em temia que la seva *vèrbola*, tan encisadora em faria caure en llurs mateixes monomanies. anant a parar al Monjuïc o Sant Boi.

¡Quina sorpresa! Tallo les fulles de l'index i veig que no s'estudia res del que creia, abans al contrari. Ja ho sabeu tots era un «poema».

FAUST MARGARIT (13 anys)

Nadal

Nadal ja s'es arribat
el dia tant desitjat.

—

De torrons i de neules
se'n mengen a centes, de teules.

—

Els infants enllepolits
contents s'en llepen els dits.

—

La gent contenta està
perquè pot ben disfrutà.

—

Les botigues es van buidant
dels llemins que's van comprant.
La gent només beu
xampany, de tot preu.

—

Nadal adeu siau,
fins l'any vinent si't plau.

JOSEP GENDRAU
12 anys. CALONGE

Egipte

Egipte és un dels païssos més antics que hi ha. Aqueix està situat a la vall inferior del riu Nil. Oasis de gran riquesa gràcies a les inundacions d'aquest riu es poden fer tres o quatre collites anyals.

Quatre mil anys avans de J. C. es trobà constituït en regnes i monarquies i la capital era Menfis situada a les immediacions del Cairo. En temps antic ha estat dominada pels que s'en deien faraons. Es va distingir dels demés pobles per les grans obres, per regadiu, els seus grans temples (Karmak) les piràmides de Gizeh destinada a sepultura d'alguns faraons notables; els posaven menjar dins les tombes i els embalsamaven.

Tant els animals com l'home deien que tenia ànima i que al morir es separava aquesta per un quant temps però tornava al cos de l'animal. Si algú animal o home s'havia corromput els posaven un cos artificial i així tornava al cos (però ara això no es creu). Eren amants de l'arquitectura i escultura i 3.000 anys avans que J. C. ja coneixien l'indústria textil i metalurgia. Escrivien amb l'escorça d'un arbre anomenat pàpir. Una gran característica d'Egipte era per la seva escriptura jeroglífica que la tenien com a escriptura sagrada. S'anomena ideogràfica.

Durant molt temps era desconeguda aquesta escriptura fins que a últims del segle XIX el savi Champolió va descifrar-la naixent aleshores la ciència anomenada Egiptologia. Varen governar 26 dinasties o famílies de faraons.

Ha estat conquistada per Carles Magno, romans, àrabs, turcs i anglesos sense recobrar l'independència.

RAMÓN ROIG
(12 anys)

CALONGE, 31-12-34

Aquest número ha estat visat per la prèvia censura militar

De llenyetaire a Duc DIVAGACIONS

(conte persa)

Una vegada havia en unes terres molt llunyanes un llenyetaire que es deia Juli i vivia en una barraca de branques d'arbres i s'hi plovia en tota ella. Un dia que Juli tallava llenya per vendre-la al poble va sentir uns sorolls, va mirar i després va veure a 20, ó 25 homes que discutien acaloradament i un d'ells va dir: Al pasar per la ciutat de Aeroakus he vist una gran tenda de tapissos i estores que valen un Potosí. Deseguida varen montar a cavall i es varen perdre de vista en pocs minuts.

Juli va marxar d'allà i al cap de dues hores de caminar va trobar a un amic seu que es deia Mahomet, i Juli li va explicar lo dels bandits. Mahomet amb aquella explicació no va saber-se contenir les llàgrimes i es va posar a plorar com un nen.

—Però què tens?— li va dir Juli

—Que aquella tenda és meua— va respondre Mahomet.

Juli i Mahomet es varen dirigir depressa a la ciutat després de molt caminar.

Al dematí següent la casa de Mahomet estava igual. Era que els lladres s'havien anat a la casa del ric Duc de Arrobedul.

Tot el món s'en va anar a casa del Sr. Duc. Aquest va dir que donava 1 milió de duros al qui els podés capturar.

Mahomet ho va dir a Juli i aquest cada dia vigilava. Per fi un dia els va veure que dormien en el bosc. Juli va marxar cap a la ciutat a avisar al Duc i amb 40 homes varen marxar cap al bosc on no hi trobaren res.

Però un dia els lladres varen caure a la trampa el Sr. Duc s'havia apoderat dels lladres els quals va mandar que els hi donessin 40 pals i tallar-los'hi el cap.

Uns quants lladres es varen escapar; el Sr. Duc els perseguí dies i més dies i els varen perdre de vista; en ple desert varen haver de parar. Al cap de dos dies estaven en perill de mort. No tenien res per menjar ni beure, Juli va també per la seva sort i els va anar a buscar trobant-los la meitat morts i al Duc estabornit. Juli els va dar beure i menjar i

Una estança reduïda, vorejada de parets groguenques i mal emblanquinades i un sostre baix que mostre les vigues mig corcades en algunes de les quals hi passa mal clavada l'instal·lació del llum elèctric, aquell cordó que s'endevina ha sigut blanc i de quin es penja la bombeta que despren una claror mig rogenca que vagament arriba a clarejar damunt les taules de fusta desiguals esquerdades i plenes de taques de no sé quins líquids vessats fa temps. Cadires ben diferents l'una de l'altra i algun banc que volten les taules. En un recó de l'estança un taullell alt que recorda el bon temps d'algun establiment antic, ple d'ampolles de vi de diferents colors i graus alcohòlics, aiguardents i algunes mostrant etiquetatges tots rogencs i untuosos; vasos, copes i la palanquina per on passen a rentar-se tota aquella munió de vidre un cop se n'ha engolit aquella mistela, garnatge o vi negre.

Es una estança reduïda i ennegrida per la boira d'aquell fum espès que a bocanades llencen aquells homes que xuclen febrósament uns caliquenys enfortits i que han estat encesos qui sap les vegades.

Es una estança impregnada d'aquell fum i boira i sentors de vins i fortor de tabac que no surt d'allà dins, que hi queda perpetuat, que cada dia sembla el mateix d'ahir i apar no renovar-se mai.

Aquell fum que es l'ambient d'aquells homes que s'hi submergeixen dins la seva densitat el respiren gojosament fins a quedar-ne embriagats, que es quan es produeixen aquells enraonaments acalorats, discussions i veus rogalloses. Homes que s'acoblen allà dintre per passar-hi hores de dia i nit, bo i jugant, bevent i cantant. Homes que fins les seves robes en queden amarades d'aquelles sentors: homes que no po-

junts varen marxar a la ciutat on a Juli li va ésser entregada la recompensa merescuda per la seva abnegació i sacrificis.

PERE CANER

(12 anys)

den sostreure's a aquelles sentors; sentors de fum, fum i boira que'ls atrau viciosament dins aquella estança reduïda on hi retrunyen les blasfèmies i el vi hi campeja, com amo i senyor d'aquelles boques que xuclen i masteguen caliquenys, i d'aquelles gorjes que entonen el cant a cor amb desafinaments que ensordeixen per la seva estridència.

Estança de taverna. Taverna de ciutat, taverna de vila o llogaret. Sempre la mateixa taverna.

Gent de taverna. Ací i allà sempre la mateixa gent de taverna. Homes ferrenys i d'afeblits cares vermellores i d'ulls espurnejants, mans rugoses i vestidures desplanxades. Gent de taverna. Homes violents que viuen dins les tenebres del món enfibrats pel defici del veure i jugar. Homes de cor bo i homes de cor ruí, tots barrejats en el mateix viure. Diversitats de sentiments i consciències, però tots un mateix daler, un sol esbargiment, una mateixa vida, un sol fi. La taverna.

II

A fora i a la façana un rètol lluminós vermell d'un nom simbòlic, tal volta estrafet, com flama que atrau al papelló, persisteix mostrant aquelles lletres fosquejades, en l'insistència de fer traspasar les portes de cristall ajupint-se sota d'aquelles tota aquella gent escollida i privilegiada que no pot sostreure's a la lluisor d'aquell rètol lluminós vermell de nom simbòlic.

Un cavaller obre la porta de cristall i s'oeix un xic confosa una música descabellada de Jaz amb sons d'instruments exòtics i de ritmes monòtons que son sempre els mateixos.

Una estança luxosa amb clarors de llum filtrada, tènue, neta, que sembla que us besa; un embriagament de perfums i un encant de dames vestides lleugerament amb fines robes que destaquen plenament les excels formes femenines mostrant el fi pellatge de ses esquenes nues i contorsives. Joves i cavallers dancen i flirtegen amb les respectives dames i damiseles, que fluctúen amb exuberància dins aquell ambient de luxe, riquesa i llibertat amb barrages d'escuma de xampany i el dringar de còktales; Còktaill heus-ací l'ambriagament distingit,

beguda excitant, que sens arribar a vulgaríssima borrarera, trasporta a aquella aristocràcia alegrement per mons de somnis per entregar-se inconscients en la devallada del vici corrupte i enganyador.

Cabaret Gran Cabaret. Músic-Hall. Dancing. Taverna de rics. Estança envellutada on s'hi revolca la passió dels distingits.

Gent de cabaret. Sers humans que'n viuen i viuen pel cabaret. Sers de vida nocturna, fràgils com el cristall, sensibles a la passió.

I entre aquests; ob sarcasme! Hi conviuen també certes classes aristocràtiques, en la vida pública es diuen sensates, catòliques, decents i caritatives; que el mateix assisteixen de dies a un acte religiós, que a la nit obren les portes de cristall ajupint-se sota del rètol lluminós vermell de nom simbòlic, de lletres foguejades .

III

Expremem be aquests dos estaments oposats i de ço que n'haurem extret de cada un, es posa dins un recipient, es barreja amb força i es dona a beure a les multituds.

I en sorgirà una lluita febrosa, d'unes gents que's debaten afanyosament per fugir dels uns i acostarse als altres, però que malgrat tot, no poden moure's del cercle que'ls separa d'ambdues parts.

Es la lluita de la classe mitja, que's baralla amb els seus, que cada un vol sobrepujar als altres i que s'esclafen sens perdó sols amb el mirament del profit de cada un.

L'enveja i l'odi hi regnen en aquest gran mar de defici. I per distreure tota aquesta maror d'insensateses, s'organitzen festeigs, que no son més que paranyes del vici, imitant als de dalt però amb certa ressaga dels de baix.

I mentrestant el món fa voltes i més voltes, sens dar nos compte que ací és el llit del somni de tots els mortals.

J. I. C.

Calonge 25 - 12 - 1934

Quartetes soltes

Nano aixerit que encare no has après a caminar per tes propies cames i ja ens ensenyes el teu mal verí.

L'avi 34 invàlid i xacrós ha caigut a la fossa sense que en ses acaballes hagi volgut tractar-vos amb cap mena de rancúnia com passa sovint als que van a desaparèixer. Tot hom t'en resta agraït.

Però aquest ditxós 35 ja s'ho agafa més a *la fresca*: Prova d'això ens els donen els ser embutits dins una madeixa de robes que veiem aquests dies transitar per aquest mon de Deu, bo i fugint de l'airet glaçat de les nits, o de les fortes bufades en que es dona a conèixer la nostra tan típica tramontana que com a símbol del rigor ha vingut a donar una forta escombrada a les poques fulles que en l'últim alé desesperat romanien encare aferrades a llurs branques, des d'ara orfes de ses gales i mostrant-nos ses figures esquelètiques esperant la nova vida que tornarà per elles.

Després hem vist passar els tres reis d'amagatotis i com cada any retraient-se de les mirades indiscretes de la gent menuda que al punt de les dotze burlant la vigilància paterna s'han llevat del niu tebió i de puntetes a la finestra han contemplat ¡ai! sols la nit buida, despullada de les il·lusions ignocents d'aquelles tendres conciències.

Els dies cançats ja de la seva monòtona tristesa han anat poc a poc desprenent-se de la llarga nit que'ls tenia empresonats. Ja l'astre de la vida ens dona cada dia un raig més de la seva vivificadora llum. L'ametller, centinella el més avençat de les hostes vegetarianes, comença a despuntar ja, per entre els brots sos capolls i brollaran les flors de neu, les úniques que'ns donaran consol en mig de tanta desolació.

Llavors no hi farà res que ens toqui encara sofrir els rampells de la criatura ¡Res hi fa! Ja ens venjarem be prou i amb resquit, quant més grandet i entenimentat, comenci a enriolar-nos la natura, quant li agradarà jugar amb les flors i papellones, que son alé posarà a la vida; quant ens enviarà aquelles soleiades tan calentes, llavors ens venjarem

burlant-nos i rient-nos d'ell amb la confiança plena de que no ens jugarà cap mala partida, i quant irà declinant la seva existència jutjarem les seves obres. Si han estat dolentes et perdonarem i si bones t'escriurem en el llibre del temps per gloria i estímul dels que vindran al teu darrera.

Parets destartalades absents de cap ornament; baranes esbotzades, vigues dubtoses, portes que no poden ajustar per falta de materia, taules que creixen... etc.

¿Qué es això? ¿Un dels quadres de la revolució francesa o be una escena asturiana després dels últims successos? ¡Ca! res d'això. Ens volièm referir, sino que ens hem quedat curts, al estat deplorable en que es troben les escoles de Calonge. Al lloc on tenen d'assistir cada dia els petits per a perfeccionar-se l'intel·ligència. Els senyors mestres amb la més gran voluntat podran induir-lo a l'ordenació i netedat, més davant aquest quadre real resultaria essencialment còmic.

¿I aquella ombra fastasmal per quines arcades hi aleteixen per les nits les rates pinyades, que els grans tot passant s'ho miren de reull i els infants que a la seva vista pugnen per escapar-se d'entre els braços de la mare, amb el pànic retratat en els seus rostres ignocents? ¿Que esdevindrà d'ella? Aquelles parets ennehrides, rastres vistents de llunyans temps polítics, açotades per vents i tempestes estan cridades a complir un servei més noble i humà.

A donar-hi estada a l'alegria i benestar, La soletat que ara regna donarà pas a les rialles infantils i a les sàbies lliçons del mestre. ¡Quina perspectiva més formosa! El dia que veurem bellugar pels seus aposents pantalons i bluses esquitxades de blanc, aquell serà el primer dia de joia; i als primers ressons de l'escarpra i martell que retrunyiran per totes ses voltes, fugiran esporuguides les rates pinyades per no atancar-s'hi mai més.

J. M. (CLARIÓ)

Notícies Oficials

Des del nombre anterior del nostre periòdic les reunions celebrades per l'Ajuntament i acords presos son els següents:

SESSIÓ EXTRAORDINARIA DE 31 DESEMBRE. — S'acordà aprovar els pagaments i ingressos del mes. Aprovar el compte de l'Agent Sr. Cànovas final d'any, llevat de les 75 ptes. que abonà a la Creu Roja. — Intentar el cobro de les quatre mil set centes trenta nou ptes. amb trenta sis cèntims que hi ha pendents d'ingrés dels anys 1930, 31, 32 i 33 per mitjà de l'Agutzil de l'Ajuntament amb l'avertiment que és procedirà per la via d'obligament per l'Agent executiu que serà designat oportunament. — Requerir els que tenen quantitats pendents d'ingrés per la manança de porcs perquè les facin efectives. Restar assabentats que el total de ptes. disponibles del llegat N'Enric L. Roura és de 30.271'36.

SESSIÓ ORDINARIA 3 GENER 1935. S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior. — Restar assabentats de la correspondència. — Constituir la Junta local de protecció de menors, nomenant-se, además dels vocals nats, als Srs. Numància Rovira, Mestressa de Sant Antoni; En Josep Funallet, Mestre d'ací; Octavi Darnaculleta i Marina Masferrer en conceptes de pares de família, i Joan Ferrer en concepte de treballador. — Nomenar els Consellers Srs. Pere Caner, Martí Caner, Emili Bas i Martí Agustí per formar part de la Junta General del Repartiment d'utilitats, i que el dia 9 del corrent per procedir al sorteig dels residents individus que han de constituir l'esmentada Junta. — Autoritzar al Sr. Carles per correr uns tubus.

SESSIÓ EXTRAORDINARIA 5 DE GENER. S'acordà: Aprovar definitivament el pressupost ordinari que ha de regir durant l'any de 1935, ascendint a 61.412'98 ptes.

SESSIÓ EXTRAORDINARIA 12 GENER. Es procedí a l'allistament dels minyons, havent n'hi 47.

SESSIÓ ORDINARIA 17 GENER. S'acordà: Aprovar l'acta anterior. — Restar assabentats de la correspondència. — Concedir permís a J. Palet per construir una paret al carrer d'En-

ric L. Roura. — Aprovar les gestions de la Comissió sobre contractada la llum pública. — Autoritzar a la Comissió de Foment per tractar amb Na Josepa Pallí sobre la paret de can Xifró. — Senyalar en 6'50 ptes. el tipu mig d'un jornalero als efectes de quintes. — Aprovar definitivament l'expedient de suplement i habilitacions de crèdits. — Encarregar a Jaume Dalmau la poda de arbres. — Encarregar a la Comissió de Cementiris proposi la forma més adient pel registre de ninxols. — Aprovar la liquidació del pressupost, quina deixa sobrant o superàvit de 41.817'77 ptes. amb la corresponent relació de deutors i creditors. Donar per fallits els cobraments que pogués haver-hi procedents de data anterior de 1930. — Comprar material per l'oficina. — Inutilitzar els Butlletins y *Gazetas* que es consideren sense valor. — Encarregar a la Comissió de Foment que cas d'ésser favorable la contesta de la Sra. Josepa Pallí, procedeixi a redactar les bases per procedir a la subhasta de la passera de Cabanyes. — Encarregar a la Comissió de Finances doni valor corresponent als bens del Municipi a fi de procedir a l'inventari. — Arrendar la casa de Sant Antoni per tenir la delegació de l'oficina municipal per anualitats. — Que el Secretari de la Corporació es traslladi setmanalment una tarda a Sant Antoni a fi de despatxar els assumptes que hi hagi.

SESSIÓ EXTRAORDINARIA 27 GENER. — Es procedí a la rectificació de l'allistament, quedant aquest format amb 31 minyons.

NEIXEMENTS: Jaume Fontanella Villagrassa fill de Manel i de Isabel Carme Fonalleras Carreras filla de Josep i de Maria Josep Vergeli Margarit fill de Josep i de Lidia.

DEFUNCIONS: Federic Pallí Carles de 67 anys. Jaume Pijoan Palmada de 60 anys, Catarina Cruañas Dausa de 72 anys. Josep Gafas Rubau de 68 anys.

Impremta Grassot

Telèfon 112 - Palamós

RESSONS

Amb molta recança hem perdut per sempre el nostre bon amic i company en Josep Faig, que morí a causa d'una greu malaltia d'apendicitis en l'Hospital de St. Pau de Barcelona, el 13 de Gener passat. Verament apenats per aquesta pèrdua, adrecem a llur família nostre sentit condol.

A mesura que van sortint les publicacions de «La Veu de Calonge», constatem amb goig que nostre periòdic reb bona acollida progressivament. Alentats per la simpatia que reflexa en nostres llegidors, cada volta més creixent, procurarem millorar-lo i sostenir-lo pel bé de nostra vila.

Un notable grup de ciutadans, sabem que s'han reunit diferents vegades, per formar un nucli polític adherits al partit radical.

Es diu que també s'organitza la formació d'un altre grup adherits a la C. E. D. A.

Felicitem a nostre bon amic Josep Vergeli per haver esdevingut pare d'un xamós nen.

L'enhorabona també, al simpàtic amic Josep Funalleras per ésser pare d'una doncelleta.

El vehí d'aquesta vila Enric Sitges propietari de l'acreditada barberia que de tants anys existeix al carrer A. Guimerà, deixa el nostre poble per instal·lar-se definitivament amb la seva esposa i filles, al carrer Lepant de Barcelona on ha adquirit una carnisseria que regentarà la seva filla Maria. Bona sort li desitgem.

En Miquel Robert, ha adquirit la barberia de n'Enric Sitges, de quina se n'ha fet càrrec ja des del primer d'aquest mes.

Donem la nostra sincera benvinguda al Sr. Sargent de la Guardia Civil, desitjant-li bona estada en nostre poble.

Preguem a l'Ajuntament, tingui cura de l'arranjament de molts carrers que ofereixen un aspecte desolable i intransitable.

BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE

Els tindreu sempre forts i sans
prenent

Pastilles Juanola

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Son inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

BUICK

AGENTE EXCLUSIVO :
F. ABADAL
Exposición: Plaza Letamendi, 17
BARCELONA

Tres gotas de
KAOL
fan brillar tots els metalls
com un mirall
Fixeu-vos en la marca i rebutgeu les imitacions
CHEM WERKE LUBSZYNSKI & Co AG BERLIN LICHTENBERG

Aquest ull veu que
Servus
neteja el calçat més bé que
qualsevol altre composició
Fixeu-vos bé en la marca i rebutgeu les imitacions
CHEM WERK LUBSZYNSKI & Co AG BERLIN LICHTENBERG

Banco Urquijo Catalán

Domicilio Social: PELAYO, 42 - BARCELONA
Apartado 845 - Teléfono 16460

Dirección Telefónica y Telefónica: CATURQUIJO - Almacenes en la Barceloneta (Barcelona)

Operaciones Bancarias de todas clases

Agencias y Delegaciones: Bañolas, La Bisbal, Calella, Gerona, Manresa,
Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols, Sitges, Torelló, Vich
i Villanueva y Geltrú.
Corresponsal del Banco de España en Arenys de Mar, Bañolas,
La Bisbal, Mataró y Villanueva y Geltrú.